

Mødet den 31. Januar 1924.

(For lukkede Døre).

Fraværende: J. Chr. Møller.

1. (J. Nr. 566—1923). Indstilling fra Havneudvalget angaaende **Besættelse af Stillingen som Havnemester.**

Udvalget tog Sagen tilbage.

2. (J. Nr. 625—1923). Indstilling fra Skovudvalget om **Antagelse af en ny Vært til Silistria Afholdsbeværtning.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Da Udvalget anser det for rettest, at man efterhaanden gaar over til at kræve Lejeindtægten af Kommunens Restaurationsetablissementer beregnet i Henhold til Omsætningen, har man forsøgsvis udbudt Afholdsbeværtningen »Silistria« til Leje mod en Afgift af 10 % af Bruttoomsætningen, dokumenteret ved Fremlæggelse af Kvittering for Restaurationsskatten, dog ikke under 2400 Kr. aarlig.

Idet man herved fremlægger de efter Opslaget fremkomne Ansøgninger, indstiller man følgende to, som efter Udvalgets Skøn maa anses for særlig kvalificerede.

1. Overtjener paa Slagtehusrestauranten A. Hansen.

2. Vært i Varmestuen paa Nordre Mole J. Rasmussen. «

M. S i m o n s e n forelagde Indstillingen. Der var oprindelig 3 paa Listen, men en af dem havde senere faaet en anden Stilling. Blandt Ansøgerne var ogsaa de samvirkende Afholdsselskaber, men Udvalget kunde ikke blive enigt om at overdrage Bevillingen til Foreningen med Fremlejetilladelse, idet man mente at maatte være medbestemmende om, hvem der skulde passe Forretningen. Ifølge Kontrakten tilhørte Borde, Bænke etc. Kommunen og fulgte med i Lejemaalet, men der var det kedelige Forhold, at den sidste Vært havde ladet lave en hel Del, som ikke var betalt, og vedkommende Tømrermester havde ikke faaet sin Betaling derfor, hvorfor han nu androg Udvalget om at hjælpe ham dertil. Begge de indstillede havde erklæret at ville gaa med til en Ordning af dette Forhold, hvis der kunde opnaas Enighed, og mere kunde Udvalget næppe gøre derved. Principet med en Lejeafgift af Omsætningen samt en Minimumsleje vilde Udvalget efterhaanden indføre ved de øvrige Skovrestaurationer.

N i e l s B a r n o w kunde slutte sig til Hr. Simonsens Udtalelser, men mente dog, at vedkommende Tømrermester maatte sikres noget bedre, for naar Værten først var ansat, blev Tømrermesteren næsten tvungen til at indgaa paa et hvilket som helst Tilbud. Selv om Kommunen ikke havde nogen juridisk Forpligtelse, saa havde man dog et moralsk Ansvar, naar man havde ansat den paagældende uheldige Vært.

F o r m a n d e n ansaa det for rettest, at den ny Vært blev ansat paa Betingelse af, at der kan træffes en Overenskomst mellem ham og Tømrermesteren, som Udvalget kunde godkende.

P. P e t e r s e n henstillede, om Skovudvalget ikke kunde have noget Indseende med Priserne, for de var gennemgaaende for høje. Naar Lejeafgiften skulde beregnes af Omsætningen, blev Kommunen ganske vist interesseret i at sætte Priserne højt; men det var dog næppe den rette Maade at forøge Byens Formue paa, og i hvert Fald burde Priserne paa de almindelige Varer ikke være alt for glubske.

M. S i m o n s e n indrømmede, at en Prisbegrænsning maaske kunde være paa sin Plads, men i saa Fald maatte Beværtningerne udbydes paa en anden Maade end det hidtil var sket.

M. C. F a l k kunde tænke sig, at 10 % maaske var en rimelig Leje; men det var ulogisk samtidig at kræve et Mindstebeløb, for hvis det var et daarligt Aar, burde Værten ogsaa give en mindre Leje. En Minimumsleje paa 2400 Kr. var vist temmelig haardt.

A. S n e u m gav Konsul Petersen Ret i, at Priserne i Skovene var for høje. Der betaltes indtil 50 Øre for en Kop Kaffe, og f. Eks. i Havnens Varmestue kunde man klare sig med 15 Øre. Maaske kunde der blive enkelte Steder i Skovene, hvor Varerne kunde faas billigere, og hvor Familier med Børn særlig kunde søge hen.

M a r i u s G e e r t s e n mente ikke, man kunde kræve 10 % i Afgift og saa samtidig ville fastsætte Priserne. Det var rigtigst ført at se, hvor meget der kunde tjenes, og om der var Grund til en Nedsættelse af Priserne.

H. P. C h r i s t e n s e n erindrede om, at Prisspørgsmaalet tidligere var fremdraget i Byraadet, og Taleren henstillede dengang til Skovudvalget at undersøge, om der var Mulighed for at fastsætte bestemte Priser paa Kaffe, Øl og Vand; men der blev da udtalt, at det vilde støde paa Vanskelig-

heder m. H. t. Beværterforeningen. Hvis der blev sat en bestemt Pris paa disse Varer, kunde man jo f. Eks. nøjes med en Leje af 10 % uden noget Minimumsbeløb. Taleren kunde tiltræde Indstillingen, men vilde henstille til Skovudvalget at overveje de fremsatte Tanker og ganske særlig forsøge at faa fastsat en rimelig Pris for kogt Vand paa Kande.

A. Bitsch tvivlede ikke om, at en stor Del af Byens Befolkning gerne saa, at Priserne blev billigere i Skovene, for det var besværligt for Familierne at slæbe Varerne med hjemmefra. Taleren vilde dog ikke nu stille Forslag om en Prisbegrænsning, men tiltræde Indstillingen, saafremt Nr. 2 paa Listen blev sat som Nr. 1. Vedkommende havde i mange Aar været organiseret Afholdsmand, og en saadan burde ansættes paa en Afholdsbeværtning.

Niels Barnow kunde godt gaa med til at ansætte Nr. 2 paa Listen. En Priskontrol havde visse Vanskeligheder; hvis man fastsatte en bestemt Pris paa visse Varer, blev det maaske ikke let for dem, som ønskede disse Varer, at blive beværtet, idet Restauratørerne jo var mere interesseret i at sælge de dyrere Varer.

Bernt Jensen erklærede, at naar de samvirkende Afholdsselskaber havde ønsket at leje Silistria, var det ført og fremmest for at have Garanti for, at der virkelig blev drevet Afholdsbeværtning derude, men ogsaa, fordi man kunde ønske at fastsætte Minimumspriser paa Øl, Kaffe o. l. Skovudvalget gik her i modsat Retning, idet en stor Leje krævede store Priser. En Prisbegrænsning vilde dog have langt mere Betydning for Byens Borgere end en noget større Lejeafgift.

P. P e t e r s e n havde ikke til Hensigt at gaa imod Udvalget, men de fremsatte Udtalelser kunde nok tages til Efterretning og maaske realiseres senere. Taleren forstod ikke, hvorfor det skulde være vanskeligt for nogle at blive beværtet, naar Priserne var ens for alle. Hr. Sneums Tanke, at Priserne kunde nedsættes ved enkelte Restaurationer, var Taleren ikke glad ved, for det var at skabe Fattigkolonier paa saadanne Steder.

L e o n h a r d H a n s e n fandt det noget vanskeligt at være Skovudvalg. Det blev stærkt kritiseret, at Skovudvalget mødte med et Underskud paa sit Budget, og naar man saa stillede Forslag om at forøge Indtægten, blev dette ogsaa kritiseret. Taleren ansaa det for et udmærket Princip efterhaanden at faa procentvis Afgift ved alle Restaurationer. Tanken om en Prisregulering var tiltalende, men de to Ting kunde ikke kædes sammen. Taleren ønskede helst Nr. 1 paa Listen ansat, men kunde ogsaa gaa med til Nr. 2, hvis man ikke derved satte Havnen i en vanskelig Situation.

M. S i m o n s e n erklærede, at Skovudvalget med Fornøjelse skulde overveje Prisspørgsmaalet, efterhaanden som Restaurationerne blev ledige, og m. H. t. Prisen paa kogt Vand kunde Udvalget maaske nok nu gøre noget derved, hvis man fik Byraadets Bemyndigelse til at forhandle derom. Borgmesterens Henstilling til Udvalget om at optræde som Mægler ved Overtagelsen af Tømrermesterens Varer kunde Taleren gaa med til og ligeledes til Forslaget om at ansætte Nr. 2.

A. S n e u m gjorde Konsul Petersen opmærksom paa, at f. Eks. Thors Mølle i tidligere Tid havde været et Sted, hvor der kunde faas billigere Varer, og det gjorde dengang absolut ikke Indtryk af at være en Fattigkoloni.

Formanden gik ud fra, at Forslaget om Lejeafgiften var godkendt. Udvalget vilde naturligvis tage Hensyn til de faldne Udtalelser, men Taleren vilde dog meget henstille til Udvalget at forlange en rimelig Ordning med den omtalte Tømrermester, før den ny Vært tiltræder Pladsen.

Indstillingen vedtoges. Som Vært ansattes J. Rasmussen, Havnens Varmestue.

3. (J. Nr. 10⁸—1923). **Valg af 2 Suppleanter til Huslejeuævnet for Frue Sogn.**

Som Suppleant for Lejerne valgtes Havnearbejder Søren Hansen, Mørksgade, og for Ejerne Murermester Anton Jensen, Grønningen.

4. (J. Nr. 27⁵⁵—1923). **Ansøgning fra Møller S. C. Overgaard om Statstilskud til et Byggeforetagende ved Christianiagade.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse anbefaler, at Sagen fremmes paa de i Stadsarkitektens Skrivelse af 18 ds. foreslaaede Vilkaar.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 27⁵⁴—1923). **Ansøgning fra Byggeselskabet af 1919 om Statslaan til Opførelse af en Logebygning ved Mørksgade.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse anbefaler Ydelse af et Statslaan svarende til 50 % af 2. Prioritet.

Indstillingen vedtoges

6. (J. Nr. 605—1923). **Indstilling fra Udvalget for Fattigvæsenet angaaende Læge Davidsens Befordringsregninger.**

Fra Lægeforeningen forelaa Meddelelse om, at Sagen var indanket for det kommunale Mæglingsraad.

Fra Fattigudvalget forelaa følgende Skrivelse:

»Tilbagesendes med 2 Bilag tjenstlig Aarhus Byraad, idet man skal meddele, at Udvalgets Flertal maa fastholde, at det maa være Forudsætningen for Ydelse af Befordringsgodtgørelse efter Post 4 i »Overenskomst angaaende Udøvelse af kommunal Lægehjælp i Aarhus Kommune«, at Lægen har haft en virkelig Udgift til Befordring. Da Læge Davidsen ikke har dokumenteret dette, og man efter det foreliggende maa antage, at Lægen ej heller har haft nogen saadan Udgift, maa man fremdeles vægre sig ved at honorere det fremsatte Regningskrav. Naar der ikke herfra tidligere er forlangt Dokumentation som ommeldt af Byens andre Læger, ligger det i, at der, naar Afstanden mellem vedkommende Læges og Patientens Bopæl udenfor Takstgrænsen er taget i Betragtning, har været overvejende Sandsynlighed for, at Befordring (enten lejet eller Lægens egen) har været benyttet.«

S. P e t e r s e n forelagde Indstillingen.

M a r i u s G e e r t s e n havde i denne Sag indtaget et noget andet Standpunkt, idet alle Lægerne burde behandles ens uden Hensyn til, hvor de boede, og naar man ikke forlangte Kvittering af de andre Læger, burde man heller ikke gøre det af Læge Davidsen.

S. P e t e r s e n hævdede, at ifølge Overenskomsten havde Udvalget Ret til at kræve, at der skulde forelægges en Regning. Læge Davidsen boede i selve Kvarteret og havde sikkert ikke haft de nævnte Befordringsudgifter, og det maatte dog være den første Betingelse for at faa Udgifterne dækket, at de virkelig havde været afholdt.

K j e l d S ø r e n s e n troede egentlig, at denne Sag var ude af Verden, og det var sikkert uklogt

af Lægeforeningen at indtage et saadant Standpunkt. Der stod i Overenskomsten, at Befordring skal betales efter Regning, og saa burde man kræve Regning i de Tilfælde, hvor Lægen bor i selve Kvarteret. Naar dette ikke altid blev gjort, var Grunden vel den, at nogle af Lægerne selv havde Bil.

M. B r a m m e r gjorde gældende, at Lægeforeningen indtog samme Standpunkt her, som den altid havde gjort. Der stod i Overenskomsten, at Befordring skal betales ligegyldigt om Lægen benyttede Vogn, Bil eller Cykle, og naar der forlangtes Regning, mentes der selvfølgelig Regning fra Lægen til Kommunen, ikke en Vognmandsregning. For Sygekassepatienternes Vedkommende havde man frafaldet Sagen, fordi der ikke fandtes nogen skriftlig Overenskomst, men blot et mundtligt Tilsagn, men for Kommunens Patienter fandtes der en udtrykkelig Overenskomst, og derfor havde Lægeforeningen indanket Sagen for Mæglingssraadet for at faa en retfærdig Afgørelse

M a r i u s G e e r t s e n fandt det naturligt, naar der var Uoverensstemmelse mellem Parterne, at lade Voldgiftsretten afgøre Spørgsmaalet.

A n d r. C h r i s t e n s e n kendte ikke den omtalte Overenskomst; men for saa vidt man var gaaet med til at give Befordringspenge, naar Lægen kørte i egen Bil eller paa Cykle, kunde det synes vanskeligt at gennemføre et andet Standpunkt overfor Læge Davidsen.

S. P e t e r s e n kunde ikke gaa med til at betale Befordring, naar Lægen ingen Befordring havde haft. En tidligere Regning fra Læge Davidsen paa over 1000 Kr. nedsatte Lægeforeningen selv til 201 Kr., hvorved Foreningen erkendte, at der var skrevet for store Udgifter paa Regningen.

M. B r a m m e r betonedede, at Hovedpunktet i Sagen var Principet om Patienternes Ret til frit Lægevalg, og for at gennemføre dette maatte Befordringsspørgsmaalet ogsaa være ens for alle Læger.

V a l d. P e d e r s e n kunde ønske at vide, om Hr. Geertsen vilde betale Befordringspenge f. Eks. til en Typograf, der boede ved Siden af sin Arbejdsplads. Det maatte dog være en Forudsætning, at vedkommende havde et Stykke Vej at gaa til Arbejdsstedet. Men Lægeforeningen havde en Del at lære, for den kendte ikke sin egen Begrænsning, og der var næppe nogen Fare for Kommunen ved at lade Sagen gaa til Voldgift.

K j e l d S ø r e n s e n mente, at det blev nødvendigt at komme bort fra Teorien om frit Lægevalg, efterhaanden som Byen voksede.

P. P e t e r s e n skulde ikke forlænge Diskussionen, da der var Enighed om at lade Sagen gaa til Voldgift. Men hvis der var noget galt her, maatte det vist være Takstgrænsen; det burde være Byraadet uvedkommende, hvor Lægen bor.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 404—1923). Meddelelse fra Forskønnelsesudvalget angaaende **Udvidelsen af Pavillonu i Vennelyst.**

K j e l d S ø r e n s e n meddelte, at der nu var tegnet en Garantium paa 71650 Kr. til Koncertsalen ved Vennelyst, og Udvalget ønskede derfor at høre, hvorledes Byraadet nu saa paa Sagen, og om der var Stemning for at løse Spørgsmaalet paa den Maade.

N i e l s B a r n o w fandt, at det var et overraskende Resultat, at der i den korte Tid kunde indsamles 71000 Kr., og forhaabentlig vilde Byraadet nu stille sig saaledes, at Tanken ikke blev

skrinlagt. Hvis det var Udvalgets Mening at søge yderligere Frist, burde Byraadet gaa ind derpaa, særlig hvis det nedsatte Borgerudvalg ikke havde opgivet Ævret, hvilket Taleren ikke troede. Det vilde være heldigt, om Spørgsmaalet kunde løses overensstemmende med denne Borgerkredsens Ønske, ogsaa fordi det i høj Grad vilde blive en Pryd for denne Del af Byen. Der var talt om, at det vilde koste $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; men noget Overslag forelaa ikke endnu, og Taleren antog, at det nok kunde blive tilfredsstillende, selv om Beløbet reduceredes betydeligt.

H. P. Christensen mente ikke, at Spørgsmaalet kunde endeligt afgøres i Aften. Nu var Sagen trukket saa længe ud, at der næppe var Tid til at opføre en Bygning, som kunde gøre Fyldest i den kommende Sommer, og saa hastede Sagen ikke saa stærkt. Taleren vilde derfor foreslaa at udsætte Sagen i 14 Dage og se, om der kunde tegnes et større Garantibeløb.

P. Petersen betonedede, at der var to Spørgsmaal, som straks maatte afgøres, nemlig om Kommunen vil ofre 3—400000 Kr. til en saadan Bygning, og dernæst hvor den i bekræftende Fald skulde ligge. Taleren kunde godt anse den foreslaaede Plads for brugelig, men det første Spørgsmaal maatte afgøres først, og som Forholdet laa i Øjeblikket med Valuta og Diskouto, var Tiden maaske ikke til at sætte saa mange Penge i Ting, der ikke var strengt nødvendige eller paakrævede.

H. P. Salling troede, at det var at gøre disse Mennesker unødigt Ulejlighed ved stadig at udsætte Spørgsmaalet. Taleren kunde ikke tænke sig, at Byraadet havde Lyst til at ofre ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa et saadant Foretagende, der aldrig kunde komme til at svare sig paa den Plads. Den første

Betingelse var dog, at det kom til at ligge paa en central Plads, hvor der kunde laves Butikker, som gav en ordentlig Leje; det var umuligt paa den foreslaaede Plads, og heller ikke Værten kunde betale synderligt i Leje.

Formanden var forbavset over, at der var Byraadsmedlemmer, som kunde tænke sig at ofre flere Hundrede Tusinder paa et Koncertlokale derude, samtidig med, at der fandtes Hundreder Familier, som næppe havde Tag over Hovedet. For disse Penge kunde der skaffes flere Hundrede Lejligheder, hvis de blev anvendt dertil, og det vilde være langt mere formaalstjenligt end at etablere noget, som aldrig kan svare Regning. Stedet laa i Byens Periferi, og der kunde aldrig faas nogen nævneværdig Leje af Butikker paa det Sted. Der var heller ikke nogen Sikkerhed for, at disse Mennesker kunde betale den Garanti, de havde tegnet sig for, saa det hele maatte kaldes ganske haabløst. Samtidig var Pengeforholdene saaledes, at man meget nøje maatte overveje, hvilke Ting der var absolut paakrævede, og det var en Musikrestaurant ikke.

Niels Barnow skulde aldrig have stillet Forslag om Opførelse af noget Koncertlokale, hvis Byraadet ikke i Forvejen havde begaaet det Fejltrin at bevilge 130000 Kr. til en Forretning, som Aarhus By næppe kunde være bekendt at drive. Naar der saa tilmed forelaa Tilsagn fra en Borgerkreds om Ydelse af et betydeligt Beløb, var det dog bedre end at ofre 130000 Kr. paa en tvivlsom Forretning, hvor Kommunen ikke engang havde faaet ordentlig Kaution for Lejen. De tegnede Garantibeløb var betydelig sikrere end denne Kaution; selvfølgelig kunde de tinglæses paa Ejendommene, men det var næppe nødvendigt.

Vennelyst laa ikke i Byens Periferi. Byens Udvikling var netop i de senere Aar gaaet mod Nord, og hvis Foretagendet blev grebet fornuftigt an, kunde det sikkert svare sig. Maaske kunde der ogsaa foruden Butikker indrettes nogle Lejligheder i Bygningen.

Kjeld Sørensen mente, man først maatte være klar over, om man vilde ofre Pengene eller ikke, og det burde afgøres straks. De, som var Modstandere af Planen, vilde vist vedblive at være det, enten der garanteredes 72000 eller 125000 Kr. Det var ikke et Fejltrin, at man bevilgede 128000 Kr. til Ordning af Forholdene i Veunelyst, Byraadet var dengang enig om Vedtagelsen, og iøvrigt var det for sent at drage det frem nu. Spørgsmaalet om Kautionen for Lejen havde ogsaa foreligget i Byraadet, og det var ogsaa for sent nu at komme ind derpaa. Hvorledes det gik i Vennelyst, havde Udvalget jo Haand i Hænde med. Naturligvis kunde der bygges adskillige Boliger for disse Penge, men man gjorde det vel ikke alligevel, og saa var det unødvendigt at drage det Spørgsmaal frem i den Forbindelse. Det var en Fejl, at Pavillonen i Vennelyst blev lagt saa langt oppe i Anlægget, hvor ingen Mennesker kommer; Pladsen ved Indgangen var langt bedre. Hvis Sagen blev udsat i 14 Dage, og der saa maaske blev tegnet en Garanti paa 100000 Kr., kunde Byraadet ikke godt trække sig tilbage, derfor var det rigtigst at faa en Afgørelse nu.

H. P. Christensen syntes, det var for sent at foretage en Afstemning, efter at flere Medlemmer havde forladt Mødet. Byraadet havde i et tidligere Møde enstemmig vedtaget at udsætte Sagen, indtil man saa, om der kunde tegnes en Garanti paa 100000 Kr.; men nu, da man var

godt paa Vej dertil, blev der rejst Betænkeligheder. I det lange Løb vilde man sikkert blive mere tilfreds med en saadan Pavillon end med den gamle, og en Koncertsal skulde Folk nok finde, hvis der der var noget godt at gaa efter. Borgmesteren skulde have fremsat disse Udtalelser paa et tidligere Tidspunkt, saa man dengang kunde have faaet en virkelig Diskussion om Sagen. Taleren mente dog, at hvis man kunde faa en ny Pavillon med en Garanti paa 100000 Kr., var Risikoen betydelig mindre end ved at bygge for 128000 Kr. uden Garanti. Angaaende Talen om at bygge Boliger for Pengene, da kunde man lige saa godt have sagt det, dengang der var Tale om den Klingenbergsske Gaard.

F o r m a n d e n bemærkede, at Byraadet i Enighed havde bevilget 10000 Kr. aarlig til Borgmestergaarden. Taleren havde ikke sagt noget om Koncertsalen, men kun nævnt, at Butikker ikke i denne Del af Byen kunde give nogen nævneværdig Leje. Forøvrigt havde Taleren fra første Færd taget bestemt Afstand fra at ofre saa mange Penge paa denne Sag.

V a l d. P e d e r s e n indrømmede, at der kunde bygges mange Lejligheder for disse Penge, men det talte man ikke om, da man gav Penge til Stadion, Bispetorvet, Cyklebanen og snart vel ogsaa til en Ridebane; dengang var der ogsaa mange Familier, som manglede Lejlighed, og man burde derfor være konsekvent og ikke argumentere paa den Maade. Der blev sagt, at Bygningen vilde koste $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men man kunde da stryge de 150000 Kr. for Grunden og mindst 128000 Kr. til den gamle Pavillon, saa det kom kun til at dreje sig om ca. 200000 Kr. mere end oprindelig tænkt. Den Maade, hvorpaa Vennelyst blev drevet nu, var til Skam

og Skade for Aarhus Bys Borgere, og det blev næppe bedre ved at ofre ca. 150000 Kr. deroppe. Forøvrigt fremmede man ikke en Bys Udvikling ved at samle alt ved Banegaarden, det kom man let til at fortryde i Fremtiden. Taleren kunde slutte sig til Forslaget om at udsætte Sagen i 14 Dage.

A. M ø r u p havde den Opfattelse, at Byraadet ved den tidligere Forhandling havde stillet som Minimumskrav en Garanti paa 100000 Kr. Nu var man i Løbet af 6 Uger ikke naaet længere end til 71000 Kr., og der var ikke megen Udsigt til, at den forlangte Sum blev naaet. Byraadet stod derfor i Øjeblikket ganske frit overfor Projektet. Taleren havde undersøgt Forholdene ved Fyns Forsamlingshus i Odense; det var et meget stort Komplex med gode Butikker og kun 300000 Kr. at forrente, men det var alligevel ikke noget særlig godt Aktiv, og saa vilde Projektet ved Vennelyst blive langt daarligere. Som Forholdene laa, var der næppe andet at gøre end at holde sig til det vedtagne Projekt om Udvidelse af den nuværende Pavillon, og der var ingen Grund til at tro, at det vilde komme til at koste 150000 Kr. Det kunde ikke nægtes, at Vennelyst ikke i enhver Henseende blev drevet, som det var ønskeligt, men jo bedre ydre Vilkaar Værten fik, jo bedre Udsigt var der ogsaa til at faa Etablissementet drevet, som man ønskede. Taleren saa helst, at Spørgsmaalet blev afgjort nu, ogsaa for Værtens Skyld, da han ellers ikke kunde træffe sine Dispositioner for den kommende Sommer.

M. B r a m m e r havde det Indtryk af den første Forhandling i Byraadet, at der var almindelig Interesse for Sagen, og naar Byraadet gik med til en Udsættelse, maatte det opfattes som noget i Retning

af, at man bifaldt Planen. Naar der havde kunnet tegnes en Garanti paa 72000 Kr. i den vanskelige Tid, specielt i Januar Maaned, saa vidnede det om en forbavsende Interesse for Sagen blandt Byens Borgere. Men Stemningen i Byraadet var en lidt anden end tidligere, og Taleren havde den bestemte Opfattelse, at der var gaaet Bankpolitik i Sagen. Det blev jo efterhaanden saaledes, at Bankerne vilde bestemme alt, hvad der skulde laves i Danmark, og det viste sig nu ogsaa her. Men denne Modstand skulde man se at bryde, naar der var Tale om en Sag af saa stor Interesse for Byen og dens Borgere.

F o r m a n d e n mindede om, at Kommunen havde 4 Mill. Kr. staaende i Banegaardsarealerne, og det kostede daglig store Renter, som Skatteyderne skulde betale; derfor var det rart at faa nogle af disse Grunde afsat, og det burde næppe bebrejdes, at Taleren arbejdede derpaa. Angaaende Stadion o. s. v. havde hele Byraadet jo været med til at vedtage dette, saa der var ingen Grund til at komme ind paa det nu.

A n d r. C h r i s t e n s e n kunde ikke anerkende, at det i sin Tid var vedtaget, at hvis der blev tegnet en Garanti paa 100000 Kr., vilde Byraadet fremme Sagen.

K j e l d S ø r e n s e n mente dog, det maatte være en Forudsætning, for hvis man ikke vilde gaa med til Projektet, var der ingen Mening i stadig at trække Sagen ud.

A n d r. C h r i s t e n s e n hævdede, at saa længe der hverken forelaa Planer eller Overslag, kunde man ikke vedtaget noget derom, og det var heller ikke sket. Tilmed var den givne Frist nu langt overskredet.

H. P. C h r i s t e n s e n havde den Opfattelse, at der blev sagt, at saafremt der kunde skaffes en

Garantikapital paa 100000 Kr., vilde Byraadet stille sig velvilligt til Sagen. Hvis denne Sum kunde skaffes tilveje, maatte Bekostningsspørgsmaalet o. l. undersøges, saa det kunde ikke afgøres nu. Paa den anden Side kunde man næppe, efter at der var tegnet en Garanti paa 71000 Kr., i Øjeblikket afbryde Sagen.

Sagen udsattes i Henhold til Forretningsordenen i 14 Dage.

8. (J. Nr. 607—1923). **Ansøgning fra Arbejdsmand A. Christensen om Frigivelse af hans Invaliderstatning til Køb af en Forretning.**

A. S n e u m henviste til, at der tidligere havde foreligget et lignende Andragende, som Byraadet ikke kunde anbefale, og Udvalget ønskede derfor at overlade det til Byraadets Afgørelse. Det drejede sig om Køb af en Trikotageforretning i Mejlgade Nr. 87. Omsætningen havde sidste Aar været 25000 Kr.; der skulde gives 3100 Kr. i Afstaaelse og betales en Leje af 900 Kr. Spørgsmaalet var saa, om Byraadet ansaa Andrageren for kvalificeret til at overtage en saadan Forretning.

M a r i u s G e e r t s e n syntes, at denne Plan var adskilligt bedre end den sidste; en Fagmand havde meddelt Taleren, at der kunde paaregnes en Avance paa 25 %, saa der kunde maaske nok her skabes en Levevej for Familien.

H. P. S a l l i n g sluttede sig hertil.

A. B i t s c h var principielt imod at anbefale saadanne Andragender. Den nævnte Omsætning var ikke rigtig dokumenteret, og Manden kendte slet ikke noget til at drive Forretning, hvorfor Taleren ikke kunde gaa med til nogen Anbefalling.

H. P. C h r i s t e n s e n fandt det ogsaa rigtigst at nægte Andragendet, naar der ikke var mere Sikkerhed.

Kunde ikke bevilges.

9. (J. Nr. 597—1923). **Ansøgning fra E. M. Elley om Tilladelse til at forhandle Husflidsvarer.**
Anbefaledes.
10. **Ansøgninger om Æresoprejsning fra:**
a. (J. Nr. 26²¹—1923). S. P. Andersen.
b. (J. Nr. 26²⁰—1923). N. C. N. N. Daubjerg.
Anbefaledes.
11. **Ansøgninger om dansk Indfødsret fra:**
a. (J. Nr. 15²²—1923). Farver H. F. Schoop.
b. (J. Nr. 15²³—1923). Lærer Claus Moldt.
c. (J. Nr. 15²⁷—1923). Barber F. G. Müller.
Anbefaledes.
12. (J. Nr. 12⁴⁰—1923). **Indstilling angaaende Tildeling af Aldersrente.**
Indstillingen vedtoges.
13. (J. Nr. 12²⁸—1923). **Indstilling angaaende Bevilling af Brændsel til Aldersrentenydere.**
Fra Aldersrenteudvalget forelaa følgende Indstilling:
• Brændsel til et Beløb af 20 Kr :
Til Ægtepar, hvoraf begge er berettiget til Aldersrente, og hvis Indtægt, Aldersrenten iberegnet, og Formue ikke overstiger henholdsvis 1700 Kr. aarlig og 600 Kr., naar Formuen er disponibel, ellers 1500 Kr.
Brændsel til et Beløb af 15 Kr.:
Til enlige Personer hvis Indtægt, Aldersrenten iberegnet, ikke overstiger 1200 Kr. aarlig, og hvis Formue ikke overstiger, hvad der er anført for Ægtepar.
Brændselshjælpen vil herefter blive tildelt ca. 310 Ægtepar og ca. 1440 enlige Personer, og Udgiften vil blive ca. 27800 Kr.◄
Indstillingen vedtoges.
-